

Sanctuarul și poporul ales în ecuația mării controversate

Miercuri, 14 iunie 2006

Gili Cârstea

Deși majoritatea creștinilor cred că templul de la Ierusalim era locuința lui Dumnezeu pe pământ, și speră să-l vadă reconstruit ca o componentă a evenimentelor ultimelor zile, pentru iubitorii soliei advente este clar că templul nu era decât o metaforă și un simbol pentru o realitate infinit mai profundă. Iată cea mai bună definiție despre scopul sanctuarului:

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Sanctuarul era, deci, o reprezentare a lui Mesia și a scopului lui Dumnezeu în creațiunea ființelor inteligente.

Înțelegând acest lucru, este amețitor să ne gândim ce eforturi colosale a făcut Dumnezeu de-a lungul secolelor spre a păstra nestinsă această flacără despre scopurile Sale. Ne imaginăm cu câtă pasiune a căutat Dumnezeu un popor căruia să-i încredințeze această cunoaștere profundă a guvernării Sale, iar când poporul pe care l-a ales a scăpat din robia egipteană, prima Lui grijă a fost să-i încredințeze lumina despre sanctuar.

Istoria lui Israel este înfășurată în istoria sanctuarului. De la momente de grandoare națională la apostazii teribile, națiunea a avansat în timp doar în relație cu sanctuarul. Atunci când uitau scopul lui sau îi denaturau întrebuintarea urma imediat plecarea în robie și pierderea prerogativelor naționale. Atunci când se întorceau la Domnul cu toată inima, primul lucru era construirea sau refacerea sanctuarului. Fără sanctuar, Israel nu exista și nu conta ca națiune, iar istoria modernă a demonstrat acest lucru.

Priviți perioada robiei babiloniene. Câte răsturnări spectaculoase de situație pe harta globală, câtă vărsare de sânge și câtă suferință, cu imperii care se ridică și se prăbușesc, doar pentru că poporul lui Dumnezeu nu a reușit să vadă scopul sanctuarului, pervertind obiectul spre a servi unei subtile închinări la Baal. Ieremia și Ezechiel nu lasă loc la îndoieli în această privință. Deși elita lui Israel părea credincioasă misiunii încredințate, rostind cu abnegație lozinca națională – „Templul Domnului, Templul Domnului” – ei transformaseră sanctuarul într-o peșteră de tâlhari; și nu știau.

Ca să readucă pe Israel în țara sfântă, și astfel să poată reaprinde lumina despre scopul Său veșnic, Dumnezeu a trebuit să-l impresioneze pe Cir, să-l convingă pe Darius și să trezească „duhul” lui Artaxerxe, iar lucrul acesta nu a fost deloc ușor, dacă privim din perspectiva mării controversate. Stăpânitorul acestei lumi veghea cu un interes desăvârșit ca lumina sanctuarului să rămână în beznă pe vecie. Au fost bătălii teribile în jurul acestui templu, iar îngerul lasă să străbată, cu modestie, o informație despre situația complicată în care a fost pus Dumnezeu de neseriozitatea poporului ales: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; și iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, și am ieșit biruitor acolo lângă împărății Persiei” (Dan 10:12-13).

Știind că Dumnezeu nu folosește constrângerea și amenințarea cu forța, ne imaginăm ce energii enorme au fost folosite de Duhul Sfânt spre a mișca inimile acestor împărați prin legea dragostei. Ne imaginăm presiunea formidabilă ce apăsa pe umerii acestor monarhi, prinși între susurul blând al Duhului și taifunul patimilor demonice stârnit de balaur. Între timp, Israel nu știa cum să se așeze mai confortabil în țara tuturor posibilităților, iar singura lui preocupare rămăsese aceea de a face un dolar în plus.

În ciuda apostaziilor lor succesive, Domnul a reușit să mențină sanctuarul în picioare, ca o emblemă eternă a scopului Său pentru sufletul omenesc. Apoi a făcut un pas și mai surprinzător: A ridicat Adevăratul Sanctuar, locul locuinței lui Dumnezeu, și L-a pus alături de metaforă, ca Israel și lumea să privească și să admire “soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet.”

„Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie.” Ei au preferat metafora și au distrus realitatea. În acest moment au dispărut complet din calculele mării controversate.

Mișcarea adventă s-a născut și ea în sanctuar, iar istoria ei este legată într-o îmbrățișare fatală de înțelegerea corectă a sanctuarului ceresc. Scopul sanctuarului a rămas același: descoperirea intenției lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată, “de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Noi repetăm însă eroarea lui Israel, preferând să vedem sensuri mântuitoare în metaforă, în timp ce refuzăm cu obstinație să privim dincolo de simbol, către scopul lui Dumnezeu, acela de a face din noi temple sfinte pentru locuirea Sa.

Dacă Dumnezeu a făcut asemenea eforturi în trecut spre a menține în picioare o clădire care nu reprezenta nimic altceva decât o pildă, este vremea să înțelegem ce eforturi depune cerul astăzi pentru a străpunge bariera care ne împiedică să vedem taina lui Dumnezeu ascunsă în sanctuar și să mobilizeze un popor pentru luminarea lumii cu slava Sa.

Dacă am învățat lecția istoriei, nu este greu de înțeles că această tergiversare fără rost a asumării scopului și misiunii noastre ne va spulbera pentru totdeauna din ecuația marii controversă.